

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. augusztus 25-én.

Textus: Mózes 5. könyve 8. rész 2-3. verse: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában negyven éven át, hogy megsanyargatva és próbára téve téged megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem? Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt napokban sokszor hallhattunk a kenyérről. Augusztus 20-án külön programok kerültek megtartásra kenyérszenteléssel, kenyéráldással, köszönetmondással az új kenyérért. Mindezek azonban újra és újra felhívják a figyelmünket arra, amire Jézus is felhívta a kísértő figyelmét, hogy nem csak kenyérrel él az ember. Tudjuk, hogy Jézus is foglalkozott a kenyér-kérdéssel, hiszen éppen a nekünk megtanított imádságban is beszél róla: „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, de soha nem ez volt nála a legfontosabb.

Ki kell mondanunk azt, amire elsődlegesen megtanít minket Jézus története, valamint Mózes 5. könyvének tanítása: soha nem válhat elsődlegessé az, ami a testi szükségleteinkhez szükséges, hanem annak mindig csak követnie szabad a lelki dolgainkat. Amikor ugyanis az életünket úgy rendezzük be, hogy mindent alárendelünk a kenyérkeresetnek, a külső dolgaink rendezésének, akkor semmi mást nem teszünk, mint hogy engedünk a kísértőnek, és azt tesszük az első helyre, amit nem szabad.

Nem véletlen, hogy Jézus megkísértésekor a leginkább emberi szükségleteket célozza meg a Sátán. Az evés, a csodavárás, és a hatalom. Tudták ezt a régi rómaiak is, amikor azt mondták, hogy kenyeret meg cirkuszt kell adni a népnek, és akkor nem fog gondolkodni, hogy van-e valami hiányosság az életében. Volt mit enni és inni, volt hol szórakozni, ráadásul azt a hatalmat is átérték, hogy ők dönthettek egy-egy ember életéről. A kísértés teljessé vált. Eszükbe sem jutott, hogy Istenhez forduljanak, hogy ahhoz a Jézushoz imádkozzanak, akinek a követői ott, a szemük láttára meghaltak. Látszólag minden rendben volt.

A másik alapvetés, amire ez a mondat felhívja a figyelmet, hogy nem csak kenyérrel él az ember, hogy ne csak a látszattal törődjünk. Ne csak azzal, ami a szemünk előtt van, hanem vizsgáljuk meg azt is, hogy a lelkünkben, a lelkekben minden rendezett-e. Bármikor, amikor a világ dolgain gondolunk, akkor ezt kell szemünk előtt tartani: milyen hatással van a lelkemre mindaz, amit teszek, ami körülöttem zajlik? Hiszen fontos az is, hogy kenyér legyen, hogy megélhetés legyen, de nem csak ezzel él az ember, hanem mindazzal, ami Isten szájából származik.

Ezért hívja fel a figyelmet Mózes is, hogy „emlékezzél vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr a pusztában”. Ez az út nem volt könnyű. Voltak rendkívül nehéz pillanatai, amikor éhezett és szomjazott a nép. A konklúzió mégis az, hogy Isten vezetett ezen az úton. Nem akkor válik biztossá, hogy Isten mellettem van, és vezet engem, amikor minden rendben van, és minden a lehető leggyorsabb, hanem akkor, amikor a nehézségekben, a legmegterhelőbb időszakokban is érzem: nem egyedül megyek az úton. Engem is vezet az Úr.

„Emlékezzél vissza az egész útra”. A mai istentiszteleten mi is ezt tehetjük meg. Végzünk egy nagyon rövid, belső életút összegzést. Vajon hogyan nézett ki az életem akkor, amikor még nem ismertem Isten dolgait? Hogyan gondolkodtam, cselekedtem akkor, amikor még nem érintett meg engem Jézus kegyelme? Mennyire estem kétségbe a saját életemtől, amikor még nem tudtam, hogy az én Megváltóm értem is eljött erre a földre? Tudtam-e boldogan, örömmel nézni életem múlására, hiszen tudom, hogy örök életem van?

Megmondom őszintén, hogy amit én látok, az pontosan arról tanúskodik, hogy Jézus nélkül az életemben sokféle bizonytalanság volt. Magammal kapcsolatban, és az étellel kapcsolatban is. Sok esetben a többi emberrel való kapcsolatot is nehezítette valami. Azt követően, hogy elfogadtam Jézus megváltását, és személyesen kimondtam, Jézus Krisztus számomra is Isten Fia, akkor szépen lassan fokozatosan változtak az életemben azok, amik korábban félelmet, aggodalmat jelentettek. Természetesen nem sikerült mindent levetkőzni. Sőt vannak pillanatok, amikor még erősebben előtörnek ezek az érzések, mint korábban, de ez már nem folyamatos, és nem nyomasztó. Visszatekintek az útra, amin Isten vezetett, és akkor látom, hogy védelmező karja mindig ott volt körülöttem. Ezért kell emlékezni, hogy lássam, mit tett értem a Mindenható.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. augusztus 25-én.

A nehézségek ugyanis, amik érnek bennünket, pontosan azt teszik próbára, hogy mennyire tudunk Istenhez ragaszkodni. Mennyire lesz az Ő kérése az elsődleges. Ahogyan Mózes is elmondta ezzel kapcsolatban: azért vannak a nehézségek, hogy Isten „megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem”. Nevezhetném ezt szakítópróbának is. Milyen erőnek kell hatnia rám, hogy elszakítsanak az én Uramtól, Jézus Krisztustól?

Ezek a szakítópróbák ott voltak a tanítványok életében is. Amikor Péter ment a főpap udvarán, és az életét féltve megtagadta Jézust, akkor elég nagy erő, a halálfélelem hatott rá, ami egy pillanatra elszakította Jézustól. Amikor ugyanez a Péter a tengeren járva éppen arra figyelt, hogy mekkora a szél, és milyen magasak a hullámok, akkor az életéért való aggodás volt az, ami egy pillanatra elbizonytalanította. Péterrel kapcsolatban nyugodtan mondhatom, hogy óriási erő sem volt elegendő ahhoz, hogy őt elszakítsák Jézustól. Ugyanezt mondhatnám Pálról, aki leírta, hogy „zsidóktól ötször kaptam egy híján negyven botütést, háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain.” (2Kor. 11.24-25.) Vajon hányan lettünk volna olyanok, akik egy megverés, vagy börtön után hátat fordítottunk volna Jézusnak? Pál ezt nem tette meg.

Ismét csak arra hív minket ez az igeszakasz, hogy végig gondoljuk, mennyire erős a mi hitünk? Mik voltak azok, amik minket elszakítottak Jézustól? A kortársaink, amikor azt mondták, hogy ez még belefér? Az érzés, hogy nem akarok lemaradni semmiről? A vágy, hogy engem ne tartsanak különnek, vagy olyannak, aki nem elég modern? Sikerült-e a kísértőnek engem elszakítani Jézustól, és milyen erő kellett mindehhez? Van, amikor a fáradtság szakít el, hiszen azért aludni mégis csak kell, van, amikor a munkahelyi leterheltség szakít el, hiszen most más dolgom van, amivel foglalkoznom kell. Van, amikor a tanulás terhe mondatja velem azt, hogy van fontosabb, esetleg a szerelem kedvéért fordítok hátat? Bármilyen történet is, egy valamit tudnom kell. Jézushoz mindig újra visszatérhetek.

Pontosan úgy, mint amikor a vas eltávolodik a mágnesről, akkor nem vonzza olyan nagy erővel, de aztán, ha újraközeledik, akkor ismét óriási erővel húzza magához. Minél közelebb van, annál erősebb ez a vonzás. Jézus ilyen mágnesként vonzza magához az én szegény kis vas-életemet. Vonzza, hogy a közelében átéljem a lelki csodákat, a megtapasztalt erőt, azt, hogy minden nehézségben, próbában ő vezett engem.

Ezzel a hittel mondhatjuk ki, „hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az Úr szájából származik.”

Ámen!